

30 tháng 04

Sài Gòn trời tắt nắng, Sài Gòn ngọt ngọt, Sài Gòn tiếng cười tắt lịm đầu môi. Người người nhìn nhau bằng ánh mắt ngờ vực, nhìn nhau xa lạ. Sài Gòn bị đổi tên, Hòn Ngọc Viễn Đông đã chìm vào bóng tối mịt mù ma quái.

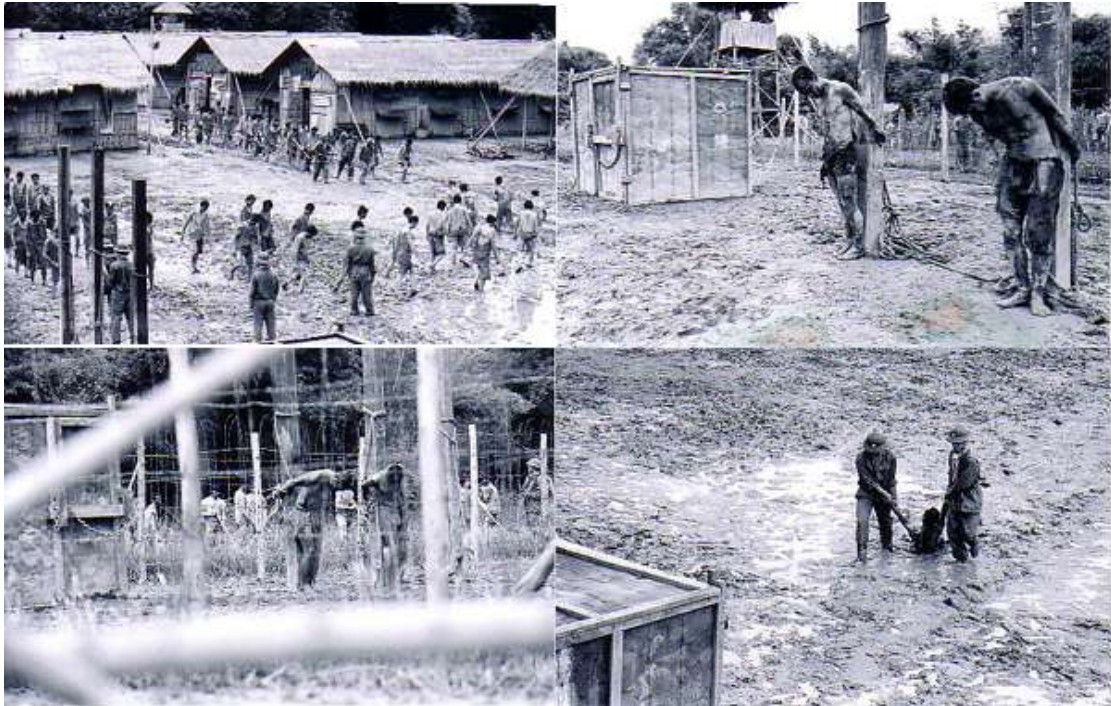

Nhạc Sĩ Trịnh Công Sơn : một đàn bò vào thành phố , đúng vậy, những đôi dép râu, những chiếc nón tai bèo ngạo , còm lưng kẻ đẩy, người kéo chiếc xe bò chất đầy cây củi thân nhiên lê lét trên đường phố, họ cứ nghĩ rằng họ đang ngao du trên đường phố của thủ đô ngàn năm văn vật Hà Nội , họ có biết đâu, đó là hiện tượng lạ , một hình ảnh có chẳng đi nữa cũng chỉ nhìn thấy ở vùng thôn quê hẻo lánh ,đèo heo hút gió trên miền rừng núi, hoặc ở chốn khi ho cò gáy của Miền Nam trù phú, văn minh.

30 tháng 04, nghe sao nhức nhối, một giai đoạn lịch sử lẽ ra phải đưa đất nước đến chỗ phồn vinh, nhưng trở trêu thay cho đảng cộng sản Việt Nam, đã biến ngày lịch sử đó thành ngày Quốc Hận.

Tập trung Quân , Dân, Cán chính của Việt Nam Cộng Hòa vào những trại tù khổ sai, đánh đổ tư sản mại bản, siết dân vào những vùng kinh tế mới là tự mình làm lu mờ cái hào quang chiến thắng trên trời rớt xuống. Uy quyền của kẻ cướp chỉ được thể hiện qua bạo lực, Công An, côn đồ và nhà tù.

43 năm, một thời gian xấp xỉ nửa đời người. 43 năm miền Nam ,73 năm người dân miền Bắc ,thời gian quá đủ để nhận thức qua quá trình lãnh đạo của đảng cộng sản Việt Nam.

Cái hào nhoáng bên ngoài của những thành phố sau khi được nhận ân huệ của Mỹ về bỏ lệnh cấm vận, đảng cộng sản Việt Nam tự sướng về những công trình xây dựng, về những bộ mặt thành phố đã thay đổi , to lớn hơn, đồ sộ hơn, hoành tráng hơn .Nhưng họ đâu có có nghĩ rằng : "con thuyền trên dòng sông, không tiến tức là lùi." Hãy nhìn sang nước bạn, không đâu xa, bên cạnh biên giới, Việt Nam bây giờ so sánh với Lào , Campuchia thì thấy rõ được thành quả của cái gọi là "đỉnh cao trí tuệ." Cái mục rửa ở bên trong ít ai nhìn thấy vì bị che lấp bởi cái hào nhoáng bên ngoài, chẳng khác gì cây gỗ mục được quét lên một lớp sơn dày đặc .

Nhìn lại quá trình lãnh đạo của đảng cộng sản VN qua những câu thơ của Tố Hữu:

“ Giết, giết nữa, bàn tay không phút nghỉ,
Cho ruộng đồng lúa tốt, thuế mau xong,
Cho đảng bền lâu, cùng rập bước chung lòng,
Thờ Mao chủ tịch, thờ Sít-ta-lin bất diệt ”

Đó là những vần thơ trong thời kỳ cải cách ruộng đất, một thời tàn sát dân lành trong cuộc cải cách ruộng đất long trời lở đất của năm 1953-1956 đã giết chết hơn 170 ngàn dân lành vô tội và bây giờ thì cũng chẳng khác gì :

“Giết, giết nữa, bàn tay không phút nghỉ,
Cho Cán lớn, Cán nhỏ, tràn túi tham,
Cho đảng bền lâu, trên ngôi thống trị
Thờ Mao chủ tịch, thờ Quan Đại Hán.”

Hàng trăm ngàn Quân ,Dân , Cán ,Chính Việt Nam Cộng Hòa bỏ xác trong rừng sâu nước độc, trong những trại tù khắc nghiệt, từ Nam chí Bắc, với danh từ đều cáng “ Tập trung cải tạo ”. Máu của 64 chiến sỹ Quân Đội Nhân Dân thấm đỏ Gạc Ma, một trận chiến vô tiền khoáng hậu trong lịch sử chiến tranh của thế giới, chỉ được phép đưa lưng đỡ đạn của quân thù mà không được nổ súng chống trả. Máu của Ngư Dân loang lổ khắp biển Đông, biển Đông đã bán cho giặc đảng còn lập lòe đánh lặn con đen, đưa dân vào chỗ chết để khóa lấp , my dân về tội bán nước. Tù đầy, hành hung, cô lập những nhà bất đồng chính kiến, những nhà yêu nước là những hành động thô bỉ , vô lương với mưu đồ Hán hóa dân tộc. Những cái chết oan khiên, tức tưởi khi vào đồn Cộng An, Mẹ Việt Nam ơi, bốn ngàn năm văn hóa? Mẹ Việt Nam vốn dĩ đã gầy gò ốm yếu, nay bị những thằng con ngoại vong rút lằn mòn giao cho giặc đỏ phương Bắc, từ rừng núi miền cao đến dọc miền duyên hải. Biết nói sao đây ?

43 năm miền Nam, 73 năm người dân miền Bắc, dưới sự thống trị sắt máu của đảng, đất nước tởm toại. Tổ Quốc Việt Nam còn lại gì? Phải chăng những cái xác không hồn, vô tri, vô giác, vô cảm. Ăn, ngủ, ca hát, nhảy múa, hút xách...chuyện non nước đã có đảng "no".

Gia tài của Mẹ còn lại một đồng thịt không lò sau 73 năm đảng thống trị, đạo đức suy đồi, tâm linh lạc lối. Với chủ nghĩa tam vô : Vô Tổ Quốc ,vô Gia Đình, vô Tôn Giáo. Đảng đã biến người dân của họ thành những công cụ phục vụ cho họ, cho gia đình họ và phải phục vụ một cách trung thành không ý kiến. Hai chữ "phản động" là vũ khí sắc bén của nền đảng trị (đảng cộng sản).

Có một số đảng viên cao cấp của đảng cộng sản và một số nhà gọi là tranh đấu tại hải ngoại có những ý tưởng quá ngây ngô khi nghe lời tuyên bố của TBT Nguyễn Phú Trọng : "Quân Đội phải trung thành và bảo vệ đảng." Họ nói rằng Quân Đội phải bảo vệ Tổ Quốc. Người cộng sản, đảng cộng sản theo chủ nghĩa tam vô, thì thử hỏi Tổ Quốc đối với người cộng sản là cái chi chi ? cái không hiện hữu với họ thì tại sao họ phải trung thành, phải bảo vệ? Tô Quốc Việt Nam là của Chúng Ta, là của con dân Việt Nam, muốn bảo vệ Tổ Quốc thì phải dẹp bỏ cái đảng Tam Vô đó đi. Hãy thức tỉnh, hãy đứng dậy, hàng hàng, lớp lớp, như sóng vỗ bờ. Thời gian sẽ không chờ đợi tiếng réo gọi của non sông. Đừng nhu

nhược, một lần lầm lỡ đã đưa đất nước đến chỗ hủy diệt, đám sinh viên phản chiến hải ngoại, thành phần thứ ba, hòa hợp hòa giải tại quốc Nội trước năm 75 :

“ Ra đường phát cờ Quốc Gia
Về nhà thờ ma cộng sản ”

Một lần cũng đã quá nhiều, xin đừng lặp lại trang sử đau thương của dân tộc. Thời gian không còn nhiều nữa, đừng hối hận khi đã quá muộn màng.

Sau 73 năm, giờ Việt Nam chỉ còn một cái xác không hồn. “Cờ đỏ sáu sao”, thảm đỏ chào đón Tập Cận Bình tại Thủ Đô ngàn năm văn vật Hà Nội năm 2011 là điểm báo của Hội Nghi Thành đô mà đôi bên phải đạt tới. Xin đừng bao giờ quên :

Quốc Hận 30.04và hãy “HÀNH ĐỘNG” Đùng để Qúa Muộn.

30.04.2018

Lê Trung Ưng – Odenwald

www.vietnamvanhien.org

vietnamvanhien.net